

Saarna 11.4.2021, Karjasillan kirkko | Pääs. j. su, Luuk. 24:36-49

Tänään on pääsiäisen oktaavi, siis kahdeksas päivä pääsiäisestä. Kirkon elämässä kunkin sunnuntain jälkivietto ulottuu seuraavaan sunnuntaihin, siis kahdeksanteen päivään saakka. Kahdeksas päivä on juhlan päätöspäivä. Samalla kahdeksas päivä on myös uuden juhlan alku. Ylösnoussut Kristus on läsnä seurakunnan kokoontumisessa. Kohtaamisessa, Ylösnouseen kosketuksessa, ikuisuus ja ajattomuus murtautuvat tähän syyn ja seurauksen lainalaisuuksien, arjen vaatimusten ja velvoitteiden todellisuuteen. Ensimmäisestä kristillisestä pääsiäisestä saakka kristityillä on ollut tapana kokoontua koolle aina kahdeksan päivän perästä. Johanneksen evankeliumissa on tästä maininta. Kahdeksas päivä viittaa syvällisessä merkityksessä sen päivän sarastukseen, joka on kaikkien päivien tuolla puolen. Ilmestyskirja kuvaa täyttymyksen päivää näin. ”Jumala itse on heidän luonaan, ja hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.”

Vastaavalla tavalla kun tänään vietettävä sunnuntai on pääsiäisen oktaavi, on uudenvuodenpäivä joulun oktaavi. Uudenvuodenpäivä juhlistaa vuoden vaihtumista. Se aloittaa uuden armon vuoden. Kirkkokäsikirjassa uudenvuoden päivä on otsikoitu ”Jeesuksen nimessä”. Erityisesti espanjankielisissä maissa Jeesus on sangen tavallinen miehen nimi. Jeesuksen nimessä, mutta ei kenen tahansa Jeesuksen. Kaksi vuosituhatta sitten Betlehemissä syntynyt Jeesus on kaimojensa tavoin tosi-ihminen. Mutta hän on myös tosi Jumala. Ihminen ja Jumala. ”Ja Sana tuli lihaksi”. Näin kiteyttää Johannes joulun merkityksen evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa. Jeesuksessa Jumala on tullut ihmiseksi. Hän on tullut meitä lähelle. Hän on tullut keskellemme. Pääsiäisen ylösnousemusihme sinetöi Jeesuksen mihinkään vertaamattoman aseman ja merkityksen. Hänessä ja hänen kauttaan maailmalle on koittanut uusi aikakausi. Hän on uusi alku. Uuden testamentin varhaisimpiakin kirjoituksia vanhemmassa, Kolossalaiskirjeeseen lainatussa varhaiskristillisessä hymnissä koolle tulleet seurakuntalaiset ylistävät Kristusta: ”Hän on alku. Hän nousi esikoisena kuolleista, jotta hän olisi kaikessa ensimmäinen”.

Jeesuksen ylösnousemus on Jumalan luomistyön ihme. Se todella aloittaa uuden aikakauden. Elämme uuden aikakauden armon vuotta 2021 j.Kr. Latinankielinen vastine tälle lyhenteelle on AD., sanoista Anno Domini, Herran vuonna, tarkemmin anno Domini nostri Jesu Christi, Herramme Jeesuksen Kristuksen vuonna. Jokainen armon vuosi on Herran vuosi. Pääsiäisyön juhlan messun alussa on tänäkin vuonna sytytetty suurikokoinen pääsiäiskynttilä valaisemaan pimeää kirkkotilaa. Kynttilään on merkitty vuosiluku 2021. Vuosiluku alleviivaa, että Ylösnoussut Kristus on maailman valo myös tänä vuonna.

Lausumme tänään uskontunnustuksen. Sen sanoitus kertoo, että Jeesuksen syntymä, kärsimys, kuolema, ylösnousemus ja taivaaseen astuminen ovat kokonaisuus, Kristus-tapahtuma, joka avaa maailmalle uuden aikakauden. Ristin ja ylösnousemuksen pääsiäisjuhlan aiheet, kärsimys, kuolema ja ylösnousemus ovat tiukasti toisiinsa kytköksissä. Golgatan tapahtumien ja tyhjän haudan linkki on vahva myös Luukkaan kuvauksessa, jonka tänään kuulimme. ”Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä tässä olen, ei kukaan muu. Koskettakaa minua”. Oppilaat tunnistavat Mestarinsa hänen haavoistaan. Hänet tunnetaan

hänen naulanjäljistään. Ehtoollispalveluksessa ylistämme Jumalan Karitsaa, joka kantaa maailman synnin, armahtaa ja antaa rauhan. Jumalan Karitsa on Voittaja, mutta teurasuhri.

Tämän Karjasillan kirkon alttariseinää hallitsee Essi Renvallin veistos. Veistos kuvaa Kristuksen toista tulemistä. Hän tulee tuomarina ja pelastajana. Hän tulee Voittajana. Ja kuitenkin hänellä on naulan jäljet käsissä ja jaloissa. Hän saapuu Tuomarina, joka on meidän tähtemme tuomittu. Hän on Voittaja voitettuna. Ylösnoussut tunnetaan hänen naulanjäljistään. Apostoli Paavali on sisäistänyt tähän kätketyn, ihmisviisaudelle ja ymmärrykselle käsittämättömän lahjan. Hän kiteyttää löytönsä: ”Minä en tahdo kerskailla mistään muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä”. Paavalin teologia on ristin jumaluusoppia. Renvallin alttariveistoksen Kristus katsoo lempeästi. Vapahtaja kohtaa ehkä epämääräisen ja kuitenkin todellisen syyllisyyden, pelkojen ja ahdistusten vaivaaman ihmisen. Ristille tuomittu tuomari julistaa taakkojen kantajan vapaaksi. Sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi. Mene rauhaan, iloon ja vapauteen.

Kristillinen usko on uskoa kuolemanjälkeiseen elämään. Herrasi elää. Tämä viesti on kristillisen pääsiäissanoman ydintä. Sanoma avaa tulevaisuuden ja toivon näköalat. Ne ulottuvat yli ajan rajan. ”Mitä silmä ei ole nähnyt. Mitä korva ei ole kuullut. Mitä ihmismieli ei kykene käsittämään, sen on Jumalan varannut niille, jotka häntä rakastavat”. Paavalin todistuksen viimeiset sanat ovat erityisen merkityksellisiä. ”Niille, jotka häntä rakastavat”. Nämä sanat kertovat, että kristillinen usko on suhteessa elämistä. Toki kristillinen usko on myös tiedon ja tietämisen asia. Mutta perimältään se on ennen muuta suhteessa elämistä. Tämä suhde on rakkaussuhde. Jumalan rakkaus on pyyteetöntä. Hän rakastaa yhteyteensä. Rakkaudessaan hän lähestyy ja kohtaa oppilaat, jotka pelkäävät ja pakenevat lukkojen taakse. Rakkaudellaan hän synnyttää meissä uutta elämää. ”Saada elää ja kuolla yhdessä Kristuksen kanssa”. Tähän toiveeseen kiteytyy kristityn rukous. ”Saada elää ja kuolla yhdessä Kristuksen kanssa”. Joskus kuulee mainittavan, että ylösnousemususkolla on merkitystä vasta kuoleman jälkeen. Näköala on kovin kapea. Kristillinen usko on kokonaan ylösnousemususkoa. Kristus lähestyy, kohtaa ja koskettaa tänään. Hänet tunnetaan hänen naulanjäljistään tänään. Hän tuntee solidaarisuutta, siis yhteen kuuluvuutta, tänään. Mikään hätä tai kärsimys, kipu tai sairaus ei ole hänelle vierasta. Saamme jakaa elävän Vapahtajan kanssa kaikki taakkamme, kaikki asiamme, toki myös ilomme ja kiitoksemme. Hän on heikoissa väkevä.

Tällä pääsiäisen jälkeisellä sunnuntailla, siis pääsiäisen oktaavilla, on kirkkokäsikirjassa latinankielinen otsikko Quasimodogeniti. Se tarkoittaa ”niin kuin vastasyntyneet”. Päivän otsikko viittaa siihen, että pääsiäinen on vanhastaan kastepäivä. Entiseen aikaan oli tapana, että pääsiäisenä pyhässä kasteessa Kristus-ruumiiseen eli kirkkoon liitetyt uudet jäsenet kantoivat valkoista kasteasua kokonaisen viikon. He julistivat asullaan kasteen lahjaa, osallisuutta syntien anteeksisaamiseen ja iankaikkiseen elämään. Tähän perinteeseen liittyen tällä sunnuntailla on myös toinen, sekun alkuaan latinankielinen nimitys, pois riisuttujen valkoisten vaatteiden sunnuntai.

Juhlaa seuraa arki. Kristillinen uskomme koetellaan arjessa. Meille on pyhässä kirjassa annettu kehotus: ”Kantakaa toistenne kuormia, niin te toteutatte Kristuksen lain”. Jumala rakastaa meitä pyyteettömästi. Hänen tahtonsa on, että me, Jumalan rakastamat, rakastamme toisiamme.